

»Aa hør . . . De skulde ikke tilfældigt ha' en Cigar hos Dem?«

»Jeg ryger ikke.«

»Det var Satans. Og det kan De holde ud! . . . Naa! Altsaa imorgen Klokken 8.«

Endnu længe efter, at Mads Vestrup var bleven alene, sad han modfalden med Hænderne paa sine Knæ og stirrede mod Gulvet. Det svimlede nu igen for ham ved at tænke paa, hvad han her vovede. Han vidste fuldt ud Besked med, hvad Slags Blad »Femte Juni« var. Han havde ikke engang glemt, at det af alle Landets Blade var det, der i sin Tid mest skaanselløst havde prisgivet hans Familjeliv i Anledning af hans Embedsafsættelse.

Men han havde lovet sig selv at ville gaa sin beskikkede Vej med Brædt for Panden. Han vidste jo ogsaa, at fordi han tog mod den Haandsrækning, der her blev tilbudt ham, gik han dog ikke i Antikristens Sold. Han søgte jo ikke sin egen Fordeel, fristedes allermindst af den Navnkundighed, der var stillet ham i Udsigt. Vidste han blot lige saa sikkert, at han heller ikke i en Fold af sit Hjerte gemte et hævnerrigt Haab om at skaffe sig personlig Oprejsning for den Forsmædelse, der var overgaaet ham i Kristi Kirkes hellige Navn. For i saa Fald var han jo alligevel kommen herover for at værne ikke Guds men sin egen Ære. Og var det